

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 14. prosinca 2016. [\[Multimedia\]](#)

"Kako su ljupke po gorama noge glasonoške koji oglašava mir..."

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Bliži se Božić i prorok Izaija nas još jednom poziva otvoriti se nadi prihvaćajući Radosnu vijest dolaska spasenja.

Pedeset i drugo poglavlje Knjige proroka Izaije započinje pozivom upućenom Jeruzalemu da se probudi, strese sa sebe prašinu i odbaci okove te odjene najsajnije haljine, jer je Gospodin došao osloboditi svoj narod (rr. 1-3), te dodaje: "Zato će narod moj poznati moje ime i shvatit će u onaj dan da sam ja koji govorim: "Evo me!" (Iz 52, 6).

Na to Božje "evo me", u kojem je sažeta čitava njegova spasiteljska volja i želja da nam se približi, Jeruzalem odgovara pjesmom radosti, na koju poziva prorok. To je vrlo važan povijesni trenutak. Kraj je babilonskog sužanjstva i Izrael ima priliku ponovno pronaći Boga i, u vjeri, pronaći sama sebe. Gospodin je blizu i "mali ostatak", to jest mali narod koji je ostao nakon progonstva i koji je u progonstvu ustrajao u vjeri, koji je prebrodio krizu i nastavio vjerovati i nadati se čak i usred tame, taj "mali ostatak" moći će vidjeti čudesu Božja.

U tome dijelu prorok uvrštava pjesmu klicanja:

"Kako su ljupke po gorama
noge glasonoške radosti koji oglašava mir,
nosi sreću, i spasenje naviješta,
govoreć Sionu: "Bog tvoj kraljuje!"

[...]

Radujte se, kličite,
razvaline jeruzalemske,
jer je Jahve utješio narod svoj
i otkupio Jeruzalem.

Ogolio je Jahve svetu svoju mišicu
pred očima svih naroda,
da svi krajevi zemaljski vide
spasenje Boga našega" (Iz 52, 7.9-10).

Ove Izaijine riječi, na kojima ćemo se sada kratko zadržati, govore o čudu mira i to čini na jedan vrlo poseban način, naime upiru pogled ne u glasnika već u njegove hitre noge: "Kako su ljupke po gorama noge glasonoše...".

Nalik je zaručniku iz Pjesme nad pjesmama koji hrli svojoj ljubljenoj: "Glas dragoga moga! Evo ga, dolazi, prelijeće brda, preskakuje brežuljke" (*Pj* 2, 8). Tako trči i glasnik mira, koji donosi radosnu poruku oslobođenja, spasenja i proglašavajući da Bog kraljuje.

Bog nije napustio svoj narod i nije dopustio da ga zlo pobijedi, jer je On vjeran, a njegova je milost veća od grijeha. To moramo naučiti, jer smo tvrdoglavi i nikako da to naučimo. Ali ja ću vam postaviti pitanje: tko je veći, Bog ili grijeh? Bog! A tko na kraju pobjeđuje? Bog ili grijeh? Bog. On je kadar pobijediti najteži, najsramotniji, najstrašniji, najgori grijeh? Kojim to oružjem Bog pobjeđuje grijeh? S ljubavlju! To znači "Bog kraljuje", to su riječi vjere u Gospodina koji se u svojoj moći prigiba nad ljudski rod, spušta se da dadne milosrđe i oslobodi čovjeka od onoga što nagrđuje u njemu lijepu sliku Boga jer kad smo u grijehu Božja slika je izobličena. A punina tolike ljubavi bit će upravo Kraljevstvo koje je uspostavio Isus, ono Kraljevstvo opraštanja i mira koje slavimo na Božić, a koje se konačno ostvaruje o Uskrsu. A najljepša radost Božića je ona nutarnja radost mira: Gospodin je izbrisao moje grijehe, Gospodin mi je oprostio, Gospodin mi se smilovao, došao je spasiti me. To je radost Božića!

To su, braćo i sestre, razlozi naše nade. Kada se čini kao da je svemu došao kraj, kada se nalazimo pred toliko negativnosti, kada vjerovati postaje naporno te se nalazimo u iskušenju da kažemo kako ništa više nema smisla, tada dolazi blagovijest na onim hitrim koracima glasnika radosti: Bog dolazi učiniti nešto novo, uspostaviti kraljevstvo mira; Bog je "ogolio svoju mišicu" i dolazi donijeti slobodu i utjehu. Zlo neće zauvijek pobjeđivati, postoji kraj patnji. Očaj je nadvladan jer je Bog među nama.

I mi smo potaknuti trgnuti se malo iz sna, poput Jeruzalema, prema pozivu koji mu upućuje prorok; pozvani smo biti muškarci i žene nade i surađivati na dolasku ovog Kraljevstva, koje je načinjeno od svjetla i namijenjeno svima, muškarcima i ženama nade. Kako je ružno susresti kršćanina koji je izgubio nadu! "Ja se ničemu ne nadam, za mene je sve svršeno": tako govori kršćanin koji nije kadar vidjeti obzore nade i pred njegovim srcem stoji samo zid. Ali Bog uništava te zidove opraštanjem! I zbog toga moramo moliti, da nam Bog dadne svakoga dana nadu i da je dadne svima, onu nadu koja se rađa kad vidimo Boga u jaslicama u Betlehemu. Poruka Radosne vijesti koja nam je povjerena je hitna i mi moramo trčati poput glasnika po gorama jer svijet ne može čekati, čovječanstvo je gladno i žedno pravde, istine i mira.

Gledajući malo Djetešce u Betlehemu, mali i slabi svijeta će prepoznati da se to obećanje ispunilo, poruka se obistinila. U netom rođenom djetetu, kojem je sve potrebno, koje je umotano i položeno u jase, sadržana je čitava Božja spasiteljska moć. Božić je dan za otvaranje srca, moramo otvoriti naše srce za ovu malenost, koja je ondje u onom Djetešcu, i toliko čudo. To je čudo Božića, za koji se, s nadom, pripremamo u ovom vremenu došašća. To je iznenađenje Boga-djeteta, Boga-siromaha, slaboga Boga, Boga koji odlaže svoju veličanstvenost da bi se približio svakom od nas.